

Příběhy našich sousedů
GRAFICKÝ ROMÁN OD
Esther Hyhlíkové

Jarmila

Ztratila celou
rodinu

ředitelka oddělení
karlovarské krajské nemocnice

Weimbergerová

prežila Osvětim

prežila Terezín

TAK, JÁ SE
JMENUJI
JARMILA WEINBERGEROVÁ
A TOTO JE MŮJ PŘÍBĚH
Z HOLOCAUSTU

NARODILA JSEM
SE 21.3.1923
DO ROZKVĚTAJÍCÍ
2. REPUBLIKY V PRAZE

SPOLEČNĚ S RODINOU JSME ŽILI V
DOMĚ...

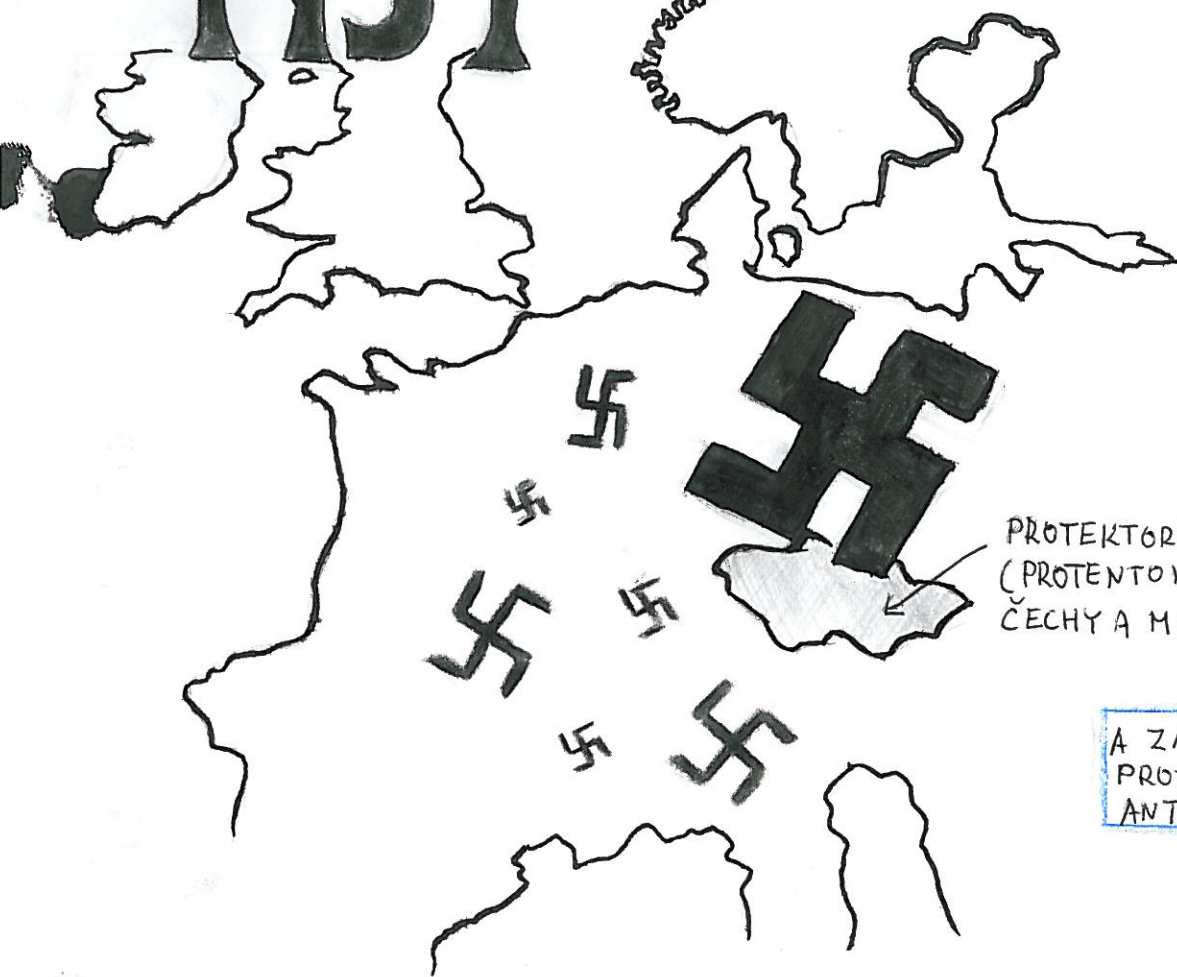
... A PASIVNĚ JSME
SE HLAŠILI V
ŽIDOVSKÉMU
VYZNÁNÍ

ODMALIČKA JSEM SE CHTĚLA STÁT
DOKTORKOU JAKO MŮJ DĚDEČEK,
ŠKOLA MĚ BAVILA, MĚLA JSEM ZDE
MNOHO PŘÁTEL ŽIVOT BYL PROSTĚ FAJN

PAK ALE PŘIŠEL ROK

1939

PROTEKTORÁT
(PROTENTOKRÁT)
ČECHY A MORAVA

A ZAČALY SE ZDE
PROJEVOVAT VÝRAZNĚ
ANTISEMITICKÉ PROJEVY

PRVNÍ FACKU JSEM
DOSTALA PRÁVĚ VE
ŠKOLE...

... KDYŽ JSEM BYLA
VÝNECHÁNA Z
CEREMONIE PRO
VÝBORNĚ STUDENTY...

... MEZI KTERĚ,
JSEM BEZESPORU
PATŘILA ...

MOJE SESTRA MĚLA
PŘED SVATBOU...

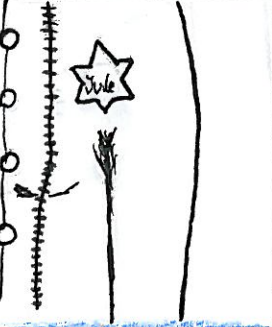

KE KTERÉKVŮLI
JEJÍMU PŮVODU
NIKDY NEDOŠLO

MUSELI JSME SE REGISTRUVAT

A DOSTALI JSME ŽLUTÉ *

MUSELI JSME
JI VIDITELNĚ
PŘÍŠÍT NA KABÁT

JA JI MĚLA SKRYTOU
POD POPRUHEM TAŠKY...

A pak přišly
všechny rakavy
a pítkavy

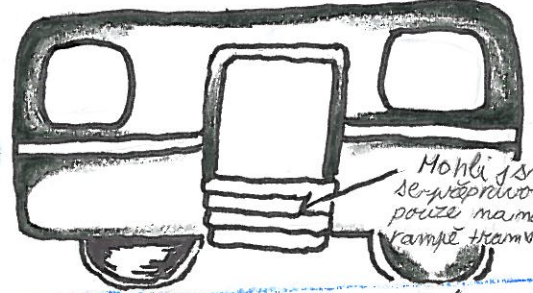
Museli jsme odebrat všechny
společenské
nůžky,
šperky,
kožičky...

Nakupovat jsme mohli
pouze v určených obchodech
mezi 15,00 - 16,00 hodinou

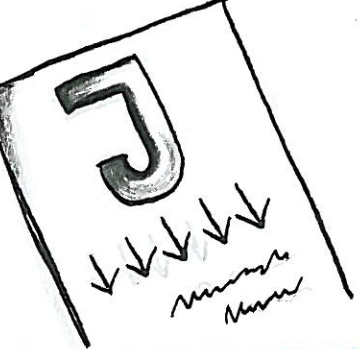
Po sedmání jsme
nesměli vycházet ven

Nasměli
jsme chodit
do parků

Mohli jsme
se přepravit
pouze na městských
rampě tramvaje

Jídelní lístky pro nás
určené byly značně ovlácné

Nesměli jsme jezdit žádnými dopravními
prospědky

13.07.1940

ředitelství Vám oznamuje, že
Vaše dcera Jarmila Weinbergerová
žákyně 7.třídy, je podle výnosu
MSO počátkem roku 1940-42 z účasti
na vyučování ve zdejším ustavu
vyloučena. O tom Vás ředitelství
informuje.

Handwritten signature

podepsán zástupce
ředitele

NAŠE RODINA BYLA PŘESTĚHOVÁNA
DO 4 POKOJOVÉHO BYTÍ, KDE
JSME BYDLELI SPOLEČNĚ S
DALŠÍMI 5TI RODINAMI

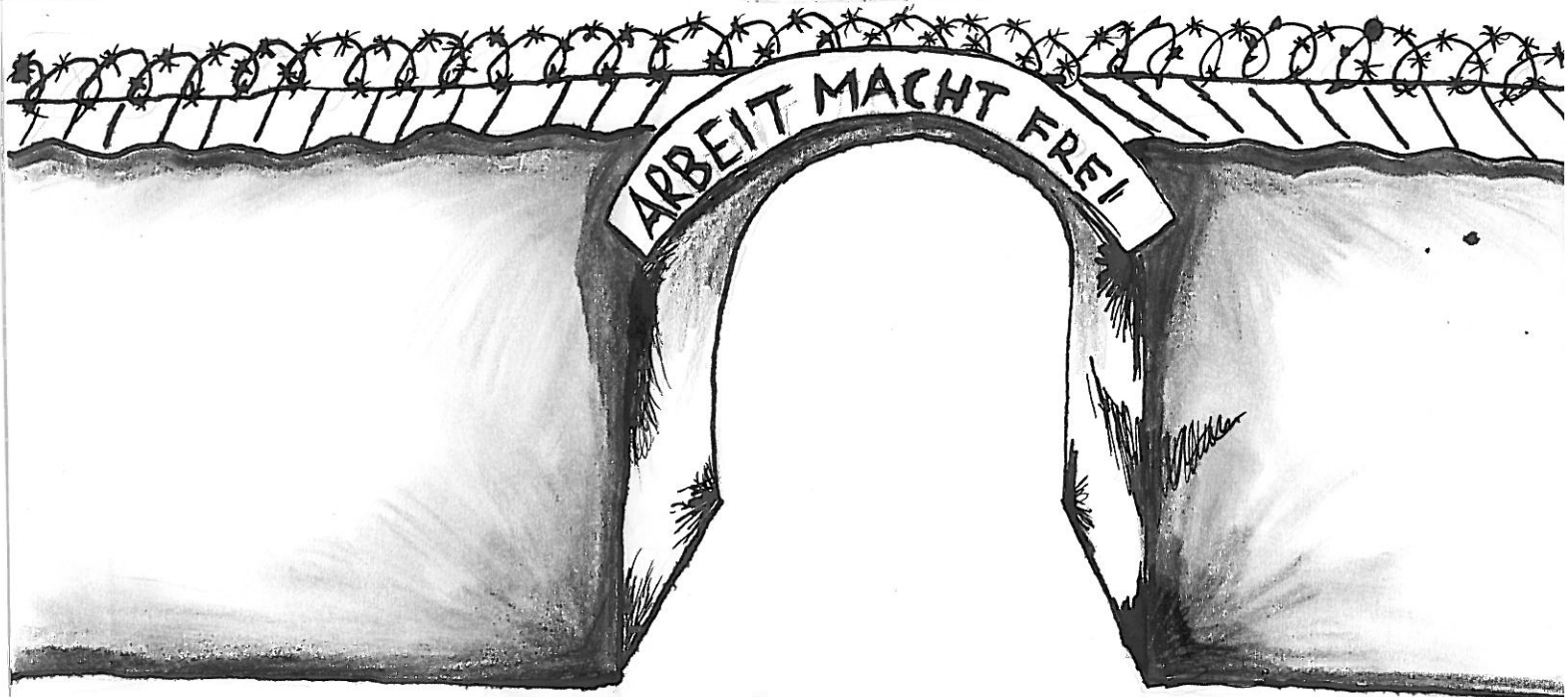
V CELEM BYTĚ
BYLO POUZE
JEDNO SOCIÁLNÍ
ZARÍZENÍ

BYLA JSME PRVNÍ RODINA
KTERÁ DOSTALA OBÁVANÝ
PIPEŮKAZ

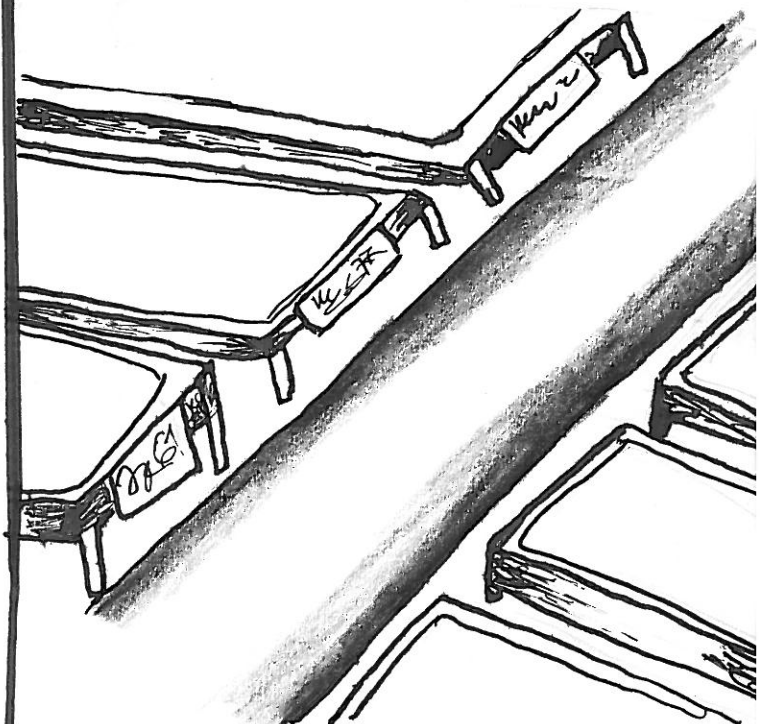
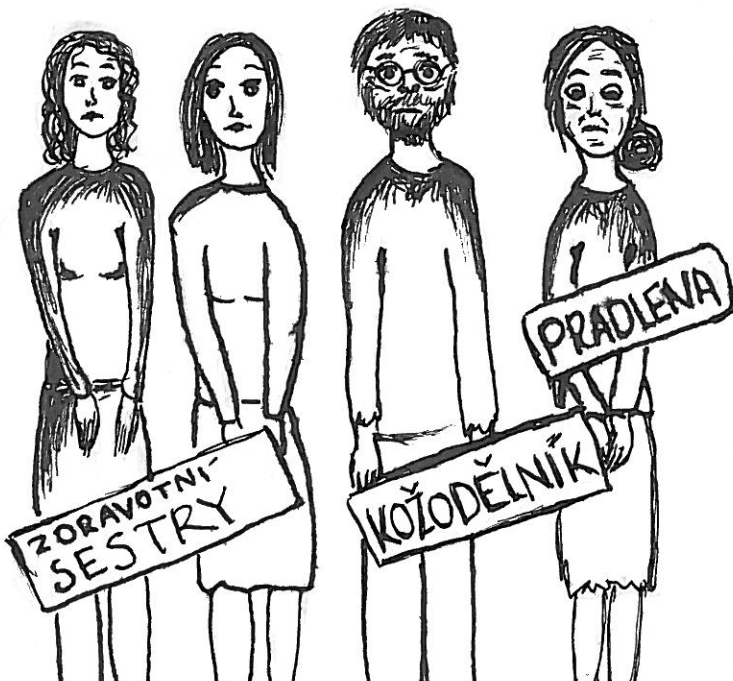
PŘEDVOLÁNÍ

do transportu
směr: Terezín
č. vlaku: 861/7B
nádraží: Bubeneč
nedostavení se
přísně trestá

A TAK JSME SI ZBALILI
ZBYTÝ MAJETEK A DOSTAVILI
SE NA NÁDRAŽÍ...

V TEREZÍNĚ KAŽDÝ DOSTAL PRÁCI
A CELÁ RODINA BYLA ROZDĚLĚNA

JÁ JSEM BYLA PŘIDĚLĚNA NA MARODKU

KREV, ŠPÍNA, HNIS... NA HARODCE
PANOVALY OTŘESNĚ
HYGIENICKÉ PODMÍNKY

VŠE SE VYVAŘOVALO
NA KAMÍNKÁCH
V MISCE

PRACOVALA JSEM VE DWEM I NOCI,
KASÁRNY BYLY CELÝ MŮJ SVĚT

KDYŽ SE CELÁ RODINA
SEŠLA, BYLO TO JAKO ZÁZRAK

BRUNOIBAR
ANI NA JAKÉKOLI KULTURNÍ SĚNÍ
V TEREZÍNĚ JSEM TAKĚ
NEMĚLA ČAS

POSTUPNĚ JSME SE STARALY
POUZE O JEDEN DRUH PACIENTŮ:
TÍ, CO BYLI URČENI DO TRANSPORTŮ

NAM BYLO PŘISLÍBENO, ŽE
DO NĚJ ZAŘAZENĚ NEBUDEME,
PROTOŽE JSME POTŘEBNĚ...

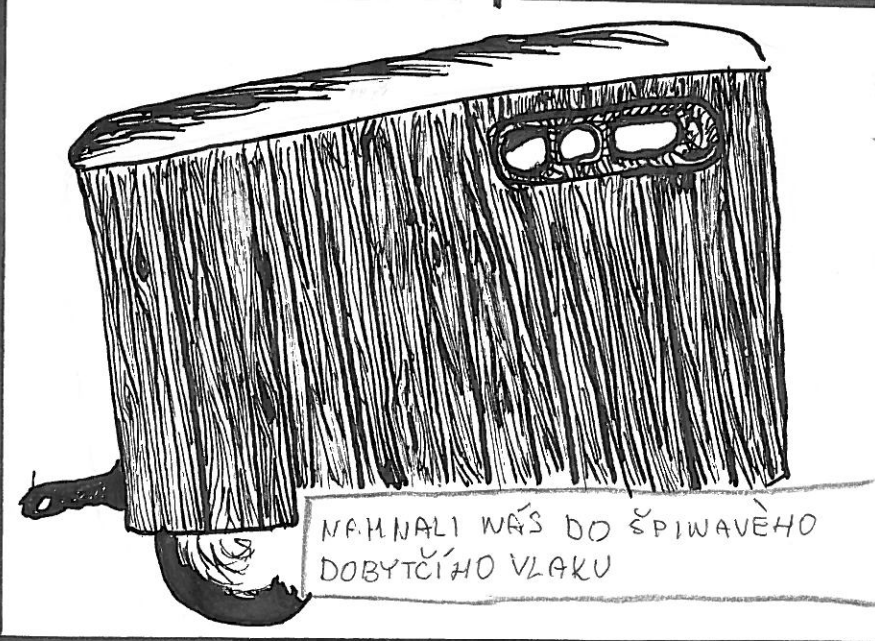
JENŽE NĚKDO
ZEMŘELA TRANSPORT
MUSEL BYT DOPLNĚN

SESTŘE SE PODAŘILO SEHNAT
MÁMU A TÁTU, ABY SE SEMNOU
ROZLOUČILI PŘEZ SKLO OKEN
ZAVŘENÝCH KASÁREN

Neboj se,
holčičko,
brzy se zase
uvidíme!

A TO BYLO NAPOSLEDY, KDY JSME SE VIDĚLI

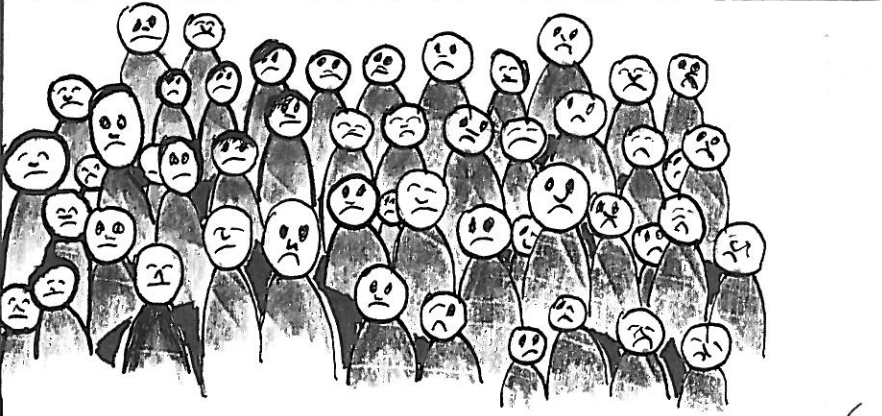

NAHNALI VÁS DO ŠPIVAVÉHO
DOBYTČÍHO VLAKU

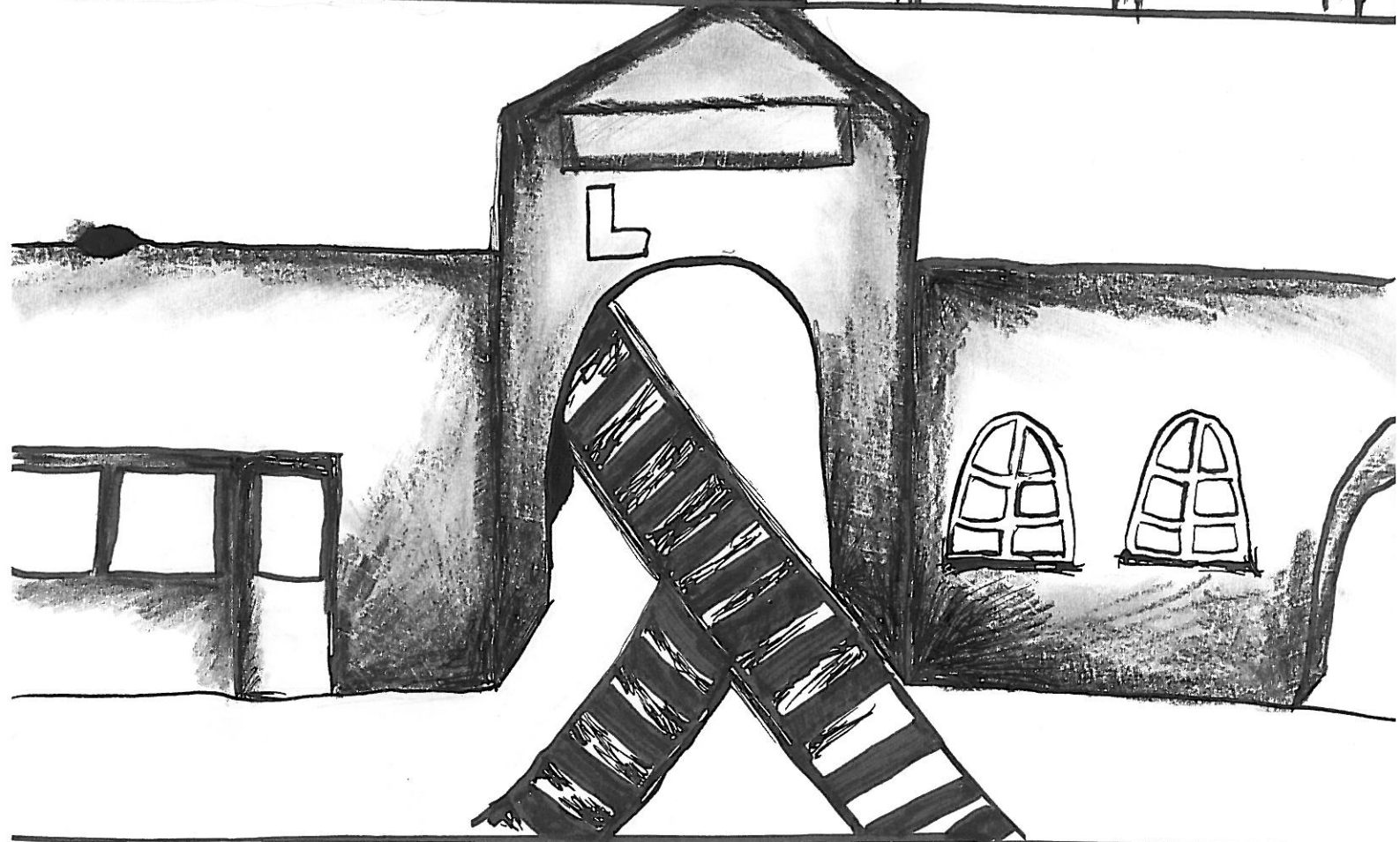
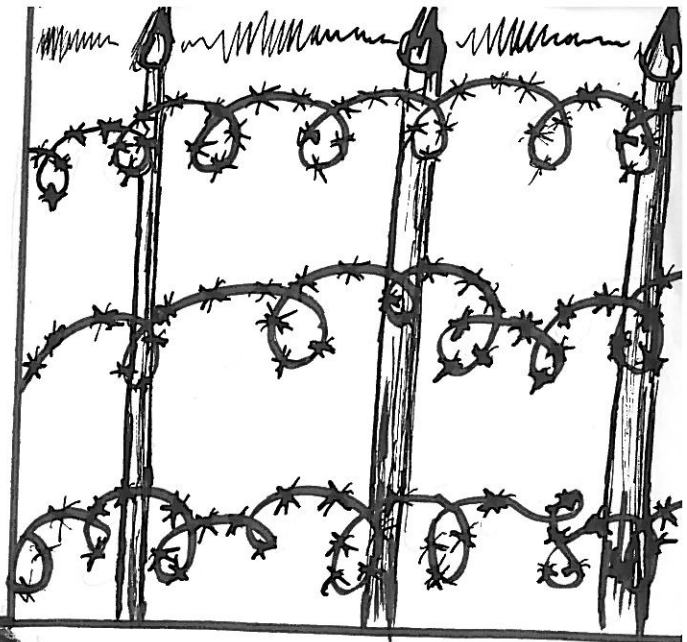
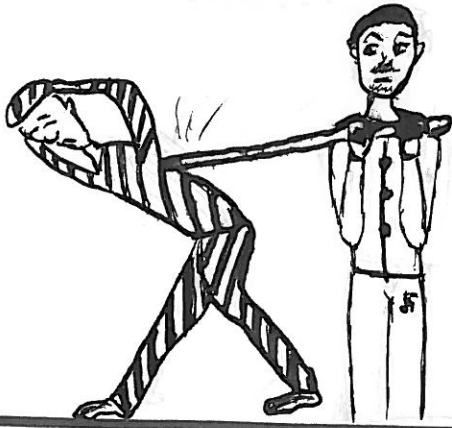
BYLY TAM 2 KÝBLE

JEDEN KÝBL SLOUŽIL NA VYMĚŠOVÁNÍ
DRUHÝ BYL DDN VODU

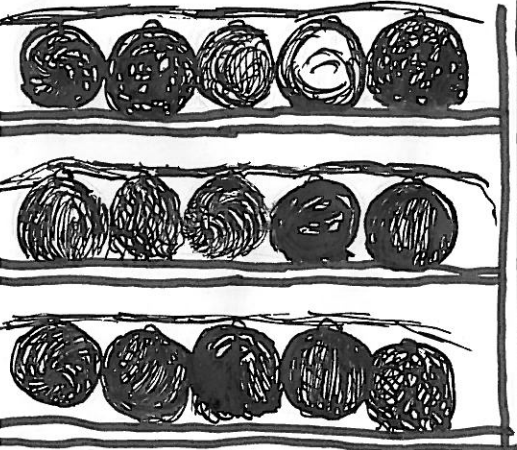

NEMOHLI JSME SE ANI POSADIT, JAK JSME BYLI NAMAČKANÍ!

KDYŽ SE PO DVOU DNECH
ROZLETĚLY DVEŘE
BYL TO ŠOK

SEŘADILI NÁS DO PĚTISTUPŮ A
ODVEDLI DO BARÁKŮ, KDE NÁS
VLOŽILI DO NEPOHODLNÝCH PALAND

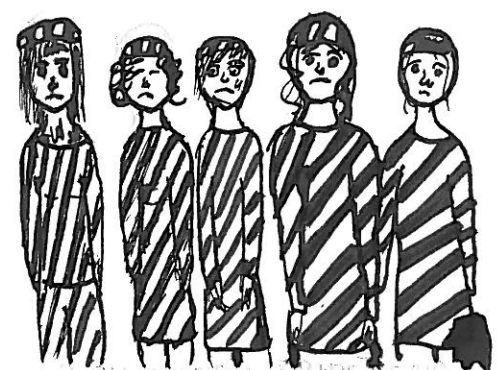
KDYŽ SE CHTĚL NĚKDO OBRÁTIT,
MUSELI SE OBRÁTIT VŠICHMI

JEŠTĚ TĚ NOCI NÁS
ODVEDLI NA TETOVAŇÍ

ZTRATILI JSME
JMÉNO, UŽ JSME
BYLI JENOM
ČÍSLA

NA RANNÍM APELU JSME
STÁLI MNOHO HODIN...

... A BYLA NÁM PŘÍDELENA
DALŠÍ PRÁCE

STARALA JSEM SE O MALÉ
DĚTI ŽEN, KTERÉ PRACOVALY

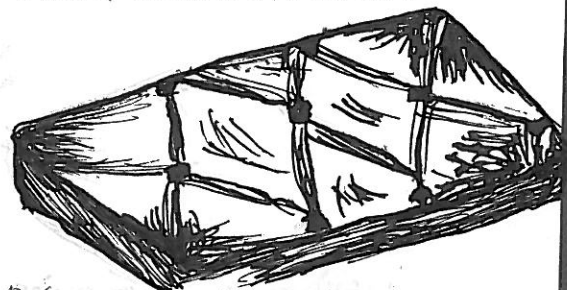
HRÁLA JSEM SI S NIMI,
ZPÍVALA A TANCOVALA

MĚ POSLAL NA PRAVOU STRANU
PAK. NÁS ODVEDLI DO DALŠÍHO
BARÁKU, KDE JSME 3 DNY ČEKALI,

PODROBILI NÁS DŮKLADNĚ
TĚLESNĚ PROHLÍDEČA
DALI NÁM NOVÉ ŠATY

V POKOJI JSEM PRO SEBE
MĚLA CELOU MATRACI!

RÁNO JSME DOSTÁVALI
MELTU, VEČER CHLEBA

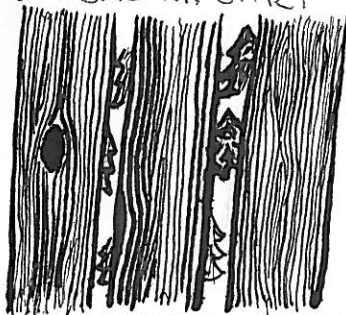
ZEDNÍCI NA NÁS BYLI HOBNÍ
SEM TAM NÁM DALI VZÁCNOSTI
JAKO HŘEBEN, JEHLU A NIT!
A HLAVNĚ: ODESÍLALI NÁM DOPISY,
JA NAPSALA KAMARÁDCE V
PRAZE, KTERÁ MI POSLALA
BALÍK TOLIK POTŘEBNĚHO
JÍDLA

ŽIVOT PLYNUL A ZAČALY
SE ŠÍŘIT ZVĚSTI, ŽE
CELE TRANSPORTY JDOU
ROVNOU DO PLYNU

NEVĚŘILA JSEM TOMU,
JENŽE LIDÉ STÁLE
PŘIJÍZDĚLI A NIC DALŠÍHO,
SE NESTAVĚLO. A ČERNÝ DÝM
Z KOMÍNŮ SE POŘÁDVALIL

PAK JSME NASTOUPILI
DO VLAKU, PANOVALY
POUZE DOHADY, JESTLI
JEDEME NA SMRT

KDYŽ JSME SKRZE OKNA
ZAHLEDLI LÉST, VĚŘELI
JSME, ŽE JSME PŘIČ

PRÁCE TO BYLA TĚŽKÁ

MUSELI JSME
VYTRHÁVAT KOŘENY

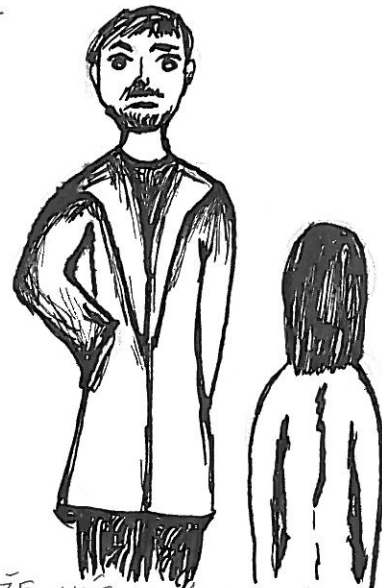
STĚHOVAT
KOLEJNICE

VYKONÁVAT RŮZNÉ
ZEDNICKÉ PRÁCE

PAK ALE PŘIŠLA ZIMA A S NÍ SE
BLÍŽILA VÝCHODNÍ FRONTA

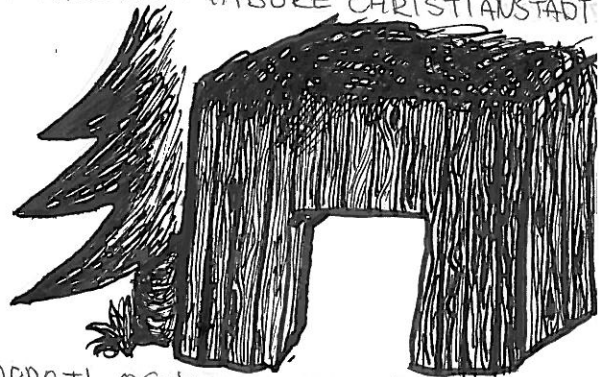
MUSÍME ODEJÍT!
MUSÍME UTĚCT PŘED
IVANEM! ŽABKI BY NÁS

JEDNOU V NOCI SE SPUSLIL POPLACH,
MYSLELI JSME, ŽE PŘIŠLA ŘADA I NA
NÁS...

... JENŽE NÁS SVLYKL A PŘEVEDLI
PŘÍMO PŘED OBÁVANĚHO DOKTORA
MENGELE. TEN POSOUDIL ZDALI NÁS
POŠLOU DO PLYNU NEBO DÁL PRACOVAT

VYSTOUPILI JSME V ŽENSKÉM
PRACOVNÍM TÁBOŘE CHRISTIAUSTADT

OPROTI OSVĚTĚMI JSEM SI
PŘIPADALA JAKO V RAŽI

KDYŽ JSME VYPRÁVĚLI ZEDNÍKŮM,
CO SE V OSVĚTĚMI DĚJE, NEVĚŘILÍ

NIKDO PŘEČI
NENÍ SCHOPNÝ
VĚČEHO TAKOVĚHO!

ALE MY JSME VĚĚLI SVOJE

A TAK JSME SE VYDALI NA POCHOD,
NA DLOUHÝ POCHOD...

ŠLI JSME SNĚHEM A BLÁTEM,
VE VĀNĀCÍCH I VĚTRECH

ZIVOTI JSME
DĚLIT NA CHŮŽI
A SPÁNEK

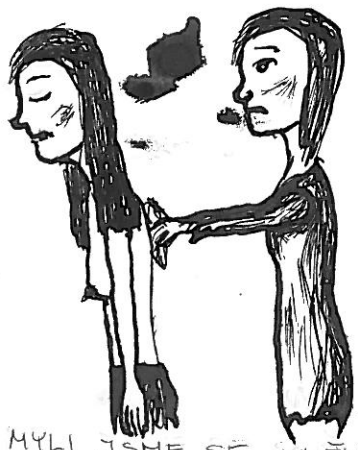
NĚKDY JSME SPALI VE STODOLÁCH
NEJČASTEJŠÍ VŠAK NA ZEMI

JEDNOU V
NOCI NAŠ
VZBUDILY
STRAŠNĚ
RÁNY A HLUK
SPALI JSME
NE DALEKO
DRAŽDĀN
V DOBĚ
BOMBARDOVÁNÍ

OHŮŘELĚ MATKY S
DÍTĚTEM V NĀRŮCÍ
PRCHALY OD HOŘÍCÍCH
TROSEK. BYLO NĀM
JICH LÍTO...

CESTA POKRAČOVALA A JĀ
CÍTLA JAK POMALU
SLÁBNŮ...

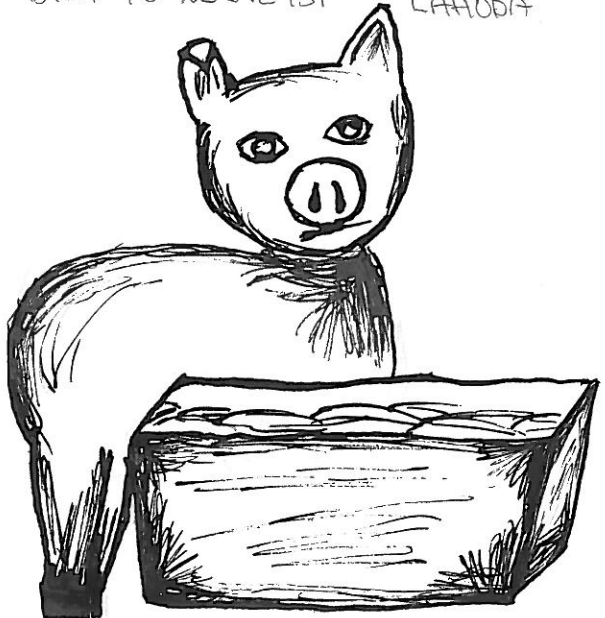

... MYLI JSME SE SNĚHEM
ABY JSME ZABRĀNILI ČĀTNĚM
VŠÍM A SKVRNĚMŮ TĚLU. MARNĚ

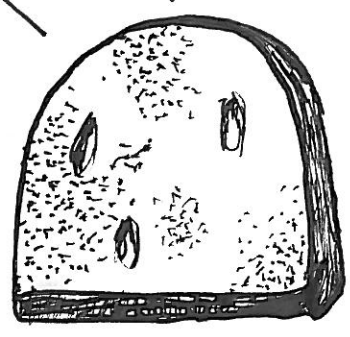
MĚSÍCE PLYNULY
A JĀ JSEM CÍTLA
JAK JSEM STĀLE
HUBĚNĚJŠÍ A
VYČERPĀNĚJŠÍ

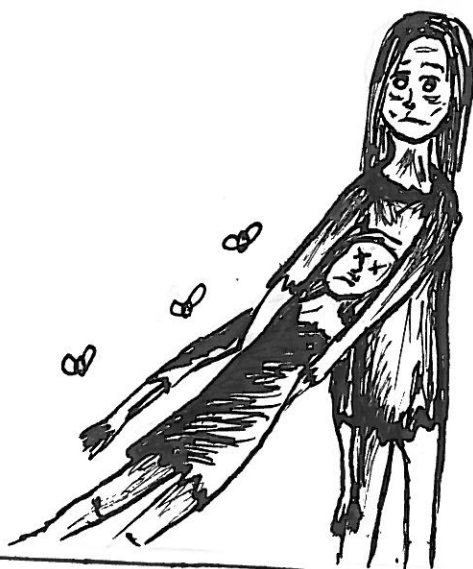
JEDNOU JSME NOCOVALI VE
STODOLE U PRASEČINCE, SELKA
DONESLA PRASETI BRAMBORY
A MY JSME JIM JE SEBRALY
BYLA TO NEJVĚŠÍ LAHODA

KDYŽ JSME DORAZILI DO NAŠÍ CÍLOVĚ
STAMCE V CHEBU BYLI JSME NA POKRAJÍ
VYČERPÁNÍ NALOŽILI NAŠ DO DOBYTČĀKU
A DALI NĀM KUS CHLEBA A KOLEČKO SALÁMU,
JENŽE ZAPOMĚLI NA VODU

PO DVOU DNECH SI UKRUTNÁ
ŽÍZEŇ ZAČALA VYBÍRAT SVĚ
OBĚTI ... A TO NÁM ZBYLÝM
ZACHRÁNILO ŽIVOT. V
POLOVINĚ CESTY NÁM
PŘIKÁZALI VYVĚST MRTVOLY
Z VLAKŮ. VŠUDESE POVALOVAL
SWIH A MY JSME JEJ
LÍZALI

PO DALŠÍCH DVOU DNECH JSME
VYSTOUPILI Z DOBYTČÁKU,
OCITLI JSME SE V BERGEN-BELSENU

ARBEIT MACHT FREI

RANNÍ APELY A NÁSILÍ, VŠE
BYLO JAKO V OSVĚTIMI AKORÁT
JSME NEPRACOVALI, POUZE ČEKALI
AŽ ZEMŘEME HLADY A NA NEMOCI

A SKUTEČNĚ, ŽENY JEDNA PO DRUHĚ PADALY
NA ZEM, UKLÍZELY JSME JE DO ROHU BARÁKU
JÁ SAMÁ MĚLA SKUPNITÝ TYFUS, TÁPĚLA
JSEM SE VE VYSOKÝCH HOREČKÁCH A CÍTILO
JSEM, ŽE UMÍRÁM

KDYŽ SE V TU RÁNU OTEVŘELY DVEŘE
A OSLEPILO NÁS SVĚTLO

BYLI TO BRITŠTÍ VOJÁCI A
BYLI TU ABY NÁS OSVOBODILI

15. dubna, 20 minut po páté hodině večerní, přestoupils část vojně chodících oddílů do Bergen-Belsenu. Tábor č. 1 byl uzavřený prostor asi 600m široký a 300 metru hluboký, v tomto prostoru bylo asi 80 000 lidí, východoevropských židů. Příklad potravin pro tábor činil 10000 chlebu týdně, čili jeden chleba na 8 lidí na

týden. Provedli jsme sčítání počtu lidí, kterých bylo v táboře č. 1: 31,000, mrtvých bylo cca. 13,000 různě po zemi, živých bylo: 11,000 žen a 12,000 mužů. Udělali jsme vše co bylo v našich silách z těch, kteří přežili bylo asi 13,000 lidí, kteří vzhledem k svému oslabení a infekčním chorobám zemřeli. Poměry, které jsme v táboře našli, byly nelidské.

Když jsem se vrátila do Prahy neměla jsem nikoho. Z mé 36ti členné rodiny jsem přežila pouze já a vzdálený bratraneček. Sestra Anna zemřela v Terezíně pár dní před osvobozením. Rodiče šli v Osvětimi rovnou do plynu. Moje přítelkyně se mláděti nademnou držela ochrannou rukou. Poskykli mi přístřeší a podarilo se mi získat svatební výbavu po mé sestře. Dodělala jsem si školu a vystudovala medicínu. Dlouho jsem nemohla mluvit o tom, co mě postalo, měla jsem deprese a hrůžla se spánku. Jenže život mě postupně naučil... NEPLAKAT nad Rozlitým Mlékem!